

Vâng

Lạ quá ! Làm sao tôi cứ buồn?
Làm sao tôi cứ khổ luôn luôn?
Làm sao tôi cứ tương tư mãi,
Người đã cùng tôi phụ rất tròn?

Thì ra chỉ có thể mà thôi!
Yêu đấy, không yêu đấy, để rồi
Mắc hẳn đường tơ sang cử khác,
Dệt từng tấm mộng để dâng ai.

Khuyên mãi son cho chữ "Ái tình"
Mộng lòng trang điểm mãi cho xinh.
Có người, đêm ấy, khoe chồng mới:
"Em chữa yêu ai, mới có mình"

Có người trong gió rét mùa đông
Chăm chỉ đan cho trọn áo chồng
Còn bảo: "Đường len đan vụng quá!
Lần đầu đan áo kiểu đàn ông."

Vâng ! chính là cô chữa yêu ai,
Lần đầu đan áo kiểu con trai.
Tôi về thu cả ba đồng lại,
Đốt hết cho cô khỏi thẹn lời!

Nguyễn Bình